

Column

■ Rob Buijter

ROB BUIJTER IS FREELANCE WETENSCHAPSJOURNALIST EN
MAAKT NATUURREPORTAGES VOOR ONDER ANDERE
VROEGE VOGELS EN TROUW.

Onbekommerd

Jaloezie is een vervelende emotie, maar ik kan toch niet ontkennen dat ik iets van afgunst voelde bij de Spreeuwen in de tuin van vrienden. Hoe lang is het niet geleden dat ik het heerlijke gezang van de Spreeuw hoorde in mijn hoekje van de wijk?

'Wie ik altijd al eens had willen interviewen', vroeg de redactie van Vroege Vogels mij deze zomer. De eerste aan wie ik moest denken was 'Sir David', de Britse *godfather* van de moderne natuurdocumentaires. Toen zijn uitgever mij vertelde dat Attenborough met zijn 98 lentes geen interviews meer deed, was 'Jac. P.' de tweede die in mij opkwam. En dan niet omdat die ook alleen aan een voornaam genoeg heeft.

Misschien nog wel veel meer dan Attenborough, heeft Thijssse de fascinatie voor de natuur bij een grote groep mensen aangewakkerd. Hij richtte Natuurmonumenten op, gaf als - nota bene onbevoegd - biologie-docent de meest inspirerende lessen, schreef talloze boeken, maakte voor koekjes- en beschuitfabrikant Verkade een serie prachtige albums-met-plaatjes en richtte in onze regio de eerste 'Heemtuin' op. Die nagenoeg honderd jaar oude Thijssse's Hof is niet alleen voor liefhebbers van de regionale flora het bezoeken waard. Boven de centrale vijver waar een bronzen Thijssse nog steeds over uitkijkt, is regelmatig de schrille roep van een IJsvogel te horen; naast alle vogelgeluiden die bij het oude binnenduin horen.

Ik denk dat ik eerder op deze plek wel eens heb gememoreerd dat de Zwartkop de favoriete zanger van Thijssse schijnt te zijn geweest. Maar het was een vijftal Spreeuwen dat zijn ex libris sierde. A propos: waarom doet bijna niemand dat nog: een ex libris ontwerpen en in zijn boeken plakken? Is toch heel handig om uitgeleende boeken met de rechtmatige eigenaar te verbinden?! Maar goed, ik dwaal af.

Onder die spreeuwen had Thijssse het woord 'onbekommerd' geschreven. En dat is precies wat een zingende Spreeuw uitstraalt. De manier waarop die vogels een potje oeverloos kunnen imiteren heeft iets bevrijdends. Het straalt levenslust uit die je zeker in tijden van klimaatverandering, biodiversiteitsverlies en milieuvervuiling goed kan gebruiken. De biograaf van Thijssse, Dik van der Meulen, die ik vanwege de natuurlijke onbereikbaarheid van de man zelf interviewde in de uitzending van Vroege Vogels, drukte mij op het hart dat Thijssse ook zo zijn momenten in mineur moet hebben gehad. Over konijnen bijvoorbeeld. 'Wat een plaagdieren waren dat!' Het kan blijkbaar verkeren. Maar toch is Thijssse voor mij dé man die ik graag had willen vragen hoe hij dat nou deed: de fascinatie voor de natuur aanwakkeren in alle lagen van de bevolking, van links tot rechts en van oud tot vooral jong?

Het antwoord heeft denk ik iets te maken met de spreeuwenzang. Onbekommerd.

SPREEUW

Foto: René van Rossum